

Чому Бог мовчить?

Євангеліє від Луки починається розповіддю про обставини зачаття і народження святого Іоанна Хрестителя. **«За днів Ірода, царя юдейського, був священик з Авієвоя черги, на ім'я Захарій, і дружина його з дочок Ааронових, а ім'я її Єлисавета. Обидва вони були праведні перед Богом, бездоганно сповняючи заповіді й постанови Господні. У них не було дітей, бо Єлисавета була неплодна, й обоє були вже в літах похилих»** (Лк. 1: 5-7), - читаємо в благовісті апостола Луки. Однак в порівнянні з цим гімном праведності батьків Предтечі дещо дивними для нас можуть здатися слова Ангола, який з'явився батькові Пророка: **«Не бійся, Захаріє, бо почута молитва твоя, і дружина твоя Єлисавета породить тобі сина, і ти даси йому ім'я Іван»** (Лк. 1: 13). Чому молитва праведника почута тільки зараз, коли він досяг вже меж земного життя? Невже все життя Бог не чув голоси святих батьків Предтечі? ..

Це питання, близьке для кожного християнина. Чи чує нас Бог? І чому Він так часто мовчить у відповідь на наші прохання? А якщо відповідає, то чому ми не чуємо цю відповідь? Одні сумніви неминуче породжують інші, і життя наповнюється нерішучістю, коливаннями і безплідними пошуками.

Це велика честь - почути в своєму житті мовчання Бога і відповіді на нього вдячністю!

Важко виправдати мовчання Бога. Однак в цьому і сенс життя християнина: виправдати навіть мовчання Спасителя - як відповідь, сповнена щирої любові. Адже любов Бога не сліпа, вона досконала, а значить, може відмовити у проханні, яка не принесе людині користі. Наша віра повинна невпинно руйнувати сумніви розуму одним аргументом: якщо Бог мовчить, значить, у Нього є на це причини! Це думка, з якою ми повинні нести звістку про Благого Спасителя всьому світу. Ми покликані своїм терпінням, своєю вірою виправдати мовчання Бога перед божевільним світом, який вимагає від Творця неодмінно заявити про себе явно і однозначно. Насправді ж Бог не мовчить, Він говорить мовою досконалої любові, який зрозуміти може лише той, хто готовий відповісти на цю любов! І на цій мові навіть мовчання сповнене трепетного визнання батьківського благовоління

до Свого творіння. Це дуже важливо прийняти і зберігати в своєму серці, щоб відповісти сумнівам в момент, коли жорстокість зовнішніх обставин або інші причини спонукатимуть засумніватися в тому, чи чує нас Бог. Саме в цей момент повинна сказати своє слово наша віра: значить, прийшов час, коли мені мій Спаситель доручив засвідчити про Його любов, виправдати перед усім світом Його мовчання ... Це велика честь - почути в своєму житті мовчання Бога і відповіді на нього вдячністю! ..

Є й щось інше. Запитувати у Бога наважуються лише деякі. Для когось занадто обтяжлива відповідальність, а хтось просто боїться, що Бог не відповідає. Однак питати потрібно. Це здорова потреба людської душі - наповнювати життя Божою відповіддю. Відсутність її свідчить про духовне нездужання - невіру. Це шлях смертельно небезпечний, оскільки такій людині Бог не потрібен, Він чужий для нього. Не Спасителем, а власним «Я» наповнене його життя. Отже, рано чи пізно доведеться пережити гіркоту розчарувань і в собі, і в світі навколо.

Є тільки один шлях, яким можна уникнути згубності розчарування, - жити за Божими настановами, в Його присутності. Однак для нас часто цей спосіб життя, запитування Бога виявляється недоступним через те, що занадто багато власних очікувань і надій наповнюють наше звернення до Бога, не залишаючи місця для голосу Творця.

Непомітно для нас самих питання переростає в вимогу. Воно здається нам абсолютно безневинним, здається природним розвитком наших почуттів і переживань. Однак перший крок в сторону вже

зроблено - ми вимагаємо ... Звичайно, часто ця вимога звучить не настільки самовпевнено. Звучить в формі благочестивого сповідання всемогутності Творця, подібно до того, як колись в пустелі приступав до Спасителя спокусник: **«Коли Ти Син Божий ...»** (Мф. 4: 3, 6). Так само і наша вимога до Бога починається з думки про всемогутність Творця, з таємного докору: «Адже Ти, Господи, все можеш, можеш обставини повернути таким чином, щоб відповідь стала однозначною і очевидною». Та й Сам Спаситель, лукаво підказує наш розум, колись сказав дуже виразно: **«Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам ...»** (Мф. 7: 7).

І людина чекає відповіді. Але відповідь не приходять, Бог мовчить. На жаль, таке трапляється в нашому житті досить часто. Ми розмовляємо з Творцем на різних мовах, не розуміючи, що і як нам відповідають. Ми очікуємо почути громopodobний голос Бога Вседержителя, вимагаємо явної відповіді на наші молитви, благаємо дозволити здивування, а у відповідь зустрічаємо звичайних людей, занурюємося в нормальні умови, спостерігаємо той же світ, те ж саме життя навколо. Світ не змінився, здається нам, в ньому не сталося ніякого перевороту, навіть в нашій маленькому скромному житті нічого не змінилося. Невже Богу так важко відповісти ... прийти ... показати?

Напевно, з подібними почуттями очікував появу Бога, сповіщену йому Ангелом, пророк Ілія в Синайській пустелі. Святе Письмо говорить про це без зайвих подробиць, але з достатньою впевненістю: **«І сказав [Ангел]: Вийди, і станеш на горі перед лицем Господнім, і ось, Господь пройде, і великий і сильний вітер, що зриває гори та скелі ламас перед Господом, та не в вітрі Господь; А по вітрі трус, але не в землетрусі Господь; після землетрусу вогонь, але не в огні Господь А по огні тихий лагідний»** (3 Цар. 19: 11-12), - і там Господь. Виявляється, в реальному житті дійсно простіше побачити Бога в чомусь

надзвичайному, чудовому, незвичайному, яскравому, ніж визнати Його Промисел в повсякденному ... Ці очікування зустрінуться зі Всемогутнім Творцем світу занадто спокусливі, щоб так просто від них відмовитися і почути люблячий голос Спасителя в пораді близької людини ... Ми очікуємо і вимагаємо відповіді явної і визначеної, що не залишає місця для сумнівів і вагань, а Бог залишає місце для терпіння, любові, лагідності, смирення ...

Подібно нам, аж ніяк не на таку відповідь від Бога сподівалися іудеї, коли очікували свого месію, який підкорює народи і відновлює могутність Ізраїлю. Однак з цієї позиції Євангеліє виявляється абсолютно незрозумілим: неville не міг Господь Вседержитель явно засвідчити світу про Своє пришествя? Чому все так складно? Чому з Оливної гори пролунав не голос Владики, Творця, чи то хоча б великого полководця, царя, але звучав лагідний, тихий голос Ісуса з Назарета? Чому Господь приховав Себе від багатьох людей, хіба Він не міг ...?

Божий Промисел за нас невпинний, його не потрібно особливо шукати, варто лише прислухатися, зупинитися. Це доля нашої віри, її живий і здоровий прояв - почуття незмінності в сподіванні на Бога, впевненість в тому, що Він відповідає завжди, кожному мить, невпинно.

Людина покликана до пошуків Божої волі. Це єдине, на пошуки чого дійсно варто витратити все життя. Ніщо інше не може принести ні частя, ні вічності. Всі життєві проблеми починаються там, де поруч з Богом з'являється ще щось, чим людина намагається заповнити недостатність своїх зусиль в прагненні до Істини.

У житті потрібно дати місце Богу. Він насильно не вривається, але стоїть біля дверей і стукає: **«Якщо хто почує голос Мій і відчинить двері, увійду до нього, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною»** (Одрк. 3: 20). І це найважливіший факт життя християнина: Бог відповідає лише тим, хто шукає Його, хто готовий знайти для Нього місце у своєму житті. **«Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас ...»** (Як. 4: 8)..

Священник Роман Савчук

